

længe de drive deres Handel paa en saadan Maade, at de ikke krænke andres berettigede Interesser.

Der er dernæst Spørgsmaalet om nogle Automater, som handle med disse Sager, navnlig om, hvorvidt disse Automater vilde falde ind under Forbudet mod Reklame. Jeg maa derom sige, at jeg har ikke set saadan en Automat, og jeg tør altsaa ikke sige noget bestemt derom. Men jeg skulde paa Forhaand være tilbøjelig til at gaa ud fra, at en saadan Automatforretning ikke kan foregaa, i alt Fald ikke med nogen Nytte, uden at der paa Automaten maa være et Skilt eller anden Betegnelse, som angiver, hvad der handles med. Jeg skal gerne gaa hen og se paa en saadan Automat, hvis det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) vil sige mig, hvor der er en.

Der har dernæst som en Anke mod Lovforslaget været anført de Forpligtelser, som §§ 6 og 8 paalægge Lægestanden, og der er sagt, at man søger derved at gøre Lægestanden til hemmeligt Politi og paalægger den en Angiverpligt; begge Dele ere fuldstændig urigtige. Det, der paalægges Lægerne ved § 6, er ikke nogen Angiverpligt, kun en Pligt til at sørge for, at de Personer, der have begyndt paa en Kur mod de omhandlede Sygdomme, ogsaa fortsætte Kuren, indtil de blive helbredede, enten hos den paagældende Læge selv eller hos en anden. Naar de ikke gøre det, skal Lægen ikke angive dem eller melde dem til Politiet, han skal ikke føre dem i Straf eller nogen som helst anden Ulykke eller Ansvar. Han skal blot melde deres Navn til Distriktslægen eller den visiterende Læge, ikke for at de skulde have Straf eller andre Ubehageligheder ud af det, men for at den Kur, de ere ophørte med at søge privat, kan blive fortsat ved Hjælp af den offentlige Læge. Det er ingen Angiverpligt, og der er ikke nogen Grund til at antage, at det skulde medvirke til at afskrække Folk fra at gaa til Lægen. Hvis det sker, at Folk i saadanne Tilfælde opgive falsk Navn for Lægen, er det sikkert ikke af Frygt for, at en anden Læge skal faa at vide, hvad de hedde, og fortælle det, men saa er det af en ganske ubegrundet, men dog tilstedeværende Frygt for, at Lægen skal gaa rundt i Byen og tale om, hvad Patienterne fejle, saaledes at Venner og Bekendte og Familien kunne faa noget at vide om det. Men for at opnaa, at Folk fortsætte Kuren, indtil den er til Ende, synes det mig ikke for meget at paalægge dem at opgive Navnet til Lægen, thi ville de ikke

have Navnet videre, behøve de kun at gøre det ganske simple, som ogsaa er i deres egen Interesse, nemlig at vedblive med Kuren, indtil den er færdig.

Den Anmeldelsespligt, der paahviler Lægerne efter § 8, er ikke nogen Pligt til at opgive Navnene til Politiet eller til Stads- eller Distriktslægen. Det er blot en Pligt til at opgive, hvor mange Personer han har givet Paalæg, men der er ikke Tale om, hvilke Personer det er. Der er altsaa ikke Tale om ved denne Lov paa nogen Maade at gribe ind i Lægernes Diskretionspligt.

Lige overfor det ærede Medlem for Kalundborg, til hvem forøvrigt adskillige af de Bemærkninger, jeg allerede har gjort, have haft Adresse, vil jeg sige, at jeg tror ikke, at man vil føle sig tilfreds, i hvert Fald tror jeg ikke, at jeg vil føle mig tilfreds med at lade denne Sag bero eller glide hen, fordi der for det ærede Medlem dæmrer en Ordning. Hvis det ærede Medlem havde beskæftiget sig saa meget med denne Sag, at han kunde staa frem og sige: Jeg har det og det Forslag, jeg mener, man bør ordne Sagen paa den og den Maade, saa var det noget, man kunde tale om. Det kunde jo saa være, at det var lykkedes det ærede Medlem at finde en Ordning, der var bedre end den fortræffelige Ordning, dette Lovforslag indeholder, men jeg tror, at en Ordning, der endnu kun dæmrer for det ærede Medlem, skulde vi ikke love os for meget af. Lige overfor de Enkeltheder, som det ærede Medlem fremførte mod dette Forslag, vil jeg sige, at det er ikke rigtigt, naar han paastaar, at Lovforslaget foreskriver Straf, igen Straf og bestandig Straf for Erhverv ved Utugt. Lovforslaget foreskriver kun i et enkelt Tilfælde Straf for Utugt, det er, naar nogen Kvinde, der driver Erhverv ved Utugt, i dette Øjemed modtager Mandspersoner under 18 Aar. Det er det eneste Tilfælde, hvor Loven foreskriver Straf for Erhverv ved Utugt. I Løsgængeritilfælde foreskriver Loven ikke Straf for Erhverv ved Utugt, men Straf for Undladelse af at søge lovligt Erhverv, og efter Reglerne i § 2 er det ikke Erhvervet ved Utugt, der straffes, men den Krænkelser af Blufærdighed og almindelig Velanstændighed, som nærmere er beskrevet i Lovforslaget.

Saa opholdt det ærede Medlem sig over, at det var underligt, at § 2 taler om, at Blufærdigheden krænkes, fordi den maatte altid krænkes ved en Opfordring eller Indbydelse til Utugt. Jeg tror, det